

Στο παλαιό σύστημα κάθε χαρακτήρας είχε δύο χτύπους. Αυτό το διαπιστώνουμε από τις εκτελέσεις των παραδοσιακών οργάνων (κανονάκι, πανδουρίδα, ούτι, κλπ.). Ο Χρύσανθος καθώρισε στο νέο σύστημα ότι κάθε χαρακτήρας έχει ένα χτύπο. Με το δεξί χέρι χτυπούμε τη θέση στο δεξί γόνατο και με το αριστερό την άρση στο αριστερό γόνατο.

Στην εκκλησιαστική Μουσική οι φθόγγοι έχουν ισοδύναμη ένταση. Οπου όμως υπάρχει τονιζόμενη συλλαβή, υπάρχει συνήθως τονικός χαρακτήρας, που τονίζει τον αντίστοιχο φθόγγο.

Από την αρχή του αιώνα μας η μουσική μας δανείστηκε από την ευρωπαϊκή το γνωστό τρόπο που μετρούμε το 2σημο, 3σημο και 4σημο ρυθμό. Ο Ιούλιος Ενιγγ στο «εγχειρίδιο φωνητικής ευρωπαϊκής μουσικής» στο κεφάλ. «περί ρυθμού» (σελ.10-14) γράφει ότι:

«Ο δίμετρος ρυθμός έχει θέσιν και άρσιν. Εν ισχυρόν και έν ασθενές πάθος. Ο τρίμετρος έχει θέσιν, ημίαρσιν και άρσιν. Εν ισχυρόν, έν ασθενές και έν ασθενέστατον. Ο τετράμετρος έχει θέσιν, ημίαρσιν, δευτέραν ημίαρσιν και άρσιν. Εν ισχυρόν πάθος, έν ασθενές, έν ημιίσχυρόν και έν ασθενέστατον».

Οι πιο πάνω κανόνες ρυθμικής έκφρασης έχουν εφαρμογή μόνο στη χορευτική μουσική. Στην Εκκλησία πρέπει να μετρούμε με διακριτικότητα μονό χρόνο.